

[Bolligministeren]

syntes var meget god, nemlig behovet for at få »en sammenhængende og folkeligt mere tilgængelig udgave« af den samlede lejelovgivning. Den gældende består jo af lag på lag, og det, der er lagt op til, er at få et totalt overblik og samtidig komme med forslag til en forenkling. Det er faktisk også det, der er formuleret i kommissoriet.

Der blev spurgt fra Venstres side: Jamen hvorfor dog en kommission? Dér mener jeg at svaret er meget enkelt at give, for dette her er et meget komplekst område, som ikke er blevet analyseret i sammenhæng. Der er lavet en række delanalyser, men der mangler en samlet undersøgelse ud fra både en juridisk og en økonomisk vinkel, hvor der netop er lagt op til en forenkling. Og når Krag Jespersens navn blev nævnt, vil jeg sige, at det jo netop er de målsætninger, han ønsker, og som han selvfølgelig også skal arbejde for som næstformand i den kommission, som nu er blevet nedsat.

Fru Kirsten Jacobsen gjorde en del ud af et enkelt regelsæt. Jamen det er faktisk derfor, jeg har nedsat kommissionen, hvori der er adskillige uafhængige jurister, som netop skal vurdere, hvordan de forskellige regelsæt kan opbygges klart og enkelt og letforståeligt. Jeg forstod også, at fru Kirsten Jacobsen – i modsætning til Venstre, der stillede spørgsmålet: Hvorfor en kommission? – var positiv over for dette, men satte spørgsmålstegn ved, om jeg ønskede en forenkling. Det ønsker jeg faktisk, og det har jeg såmænd allerede i de samtaler, jeg har haft med Krag Jespersen – som er en af dem, der især har de juridiske forudsætninger – drøftet med ham. Så dér kan fru Kirsten Jacobsen være helt tryk: Der er et ønske om det, og når professor Krag Jespersen udtrykkeligt har formuleret de ønsker om forenkling, som også fru Kirsten Jacobsen har fremsat, og han oven i købet bliver næstformand i kommissionen, skulle man kunne være ret sikker på, at de ønsker vil blive tilgodeset.

Hr. Baadsgaard, Socialdemokratiets ordfører, gav en god gennemgang af den – hvad skal vi sige? – øgede beboerindflydelse og udbygningen af beboerdemokratiet, som forslaget lægger op til. Og det var så det, hr. Pelle Voigt fra SF nærmest gjorde til ingenting. Man kan jo altid, i det øjeblik der er tale om fremskridt, idet der er tale om, at der her er lagt op til, at ejere og lejere kommer i en ægte dialog med

hinanden – det er jo det, der gennemsyrrer forslaget: at man fokuserer på det felt, hvor parterne har fælles interesser på en række områder – vælge at sige, at det ikke er meget. Men det er jo et skridt i den rigtige retning; det håber jeg at også SF vil anerkende. Og så lægges der jo i kommissoriet for lejelovskommissionen også op til, at der skal arbejdes videre med hele beboerdemokratiet.

Hr. Baadsgaard vendte sig stærkt imod, at fordelingsprocenten ændres. Men situationen her er jo den, at der er nogle, som bor billigere end andre. Man kan tænke sig to identiske ejendomme med hensyn til størrelse, vedligeholdelsesstand osv. I den ene ejendom er der 25 beboelseslejligheder, i den anden eksempelvis 20 – her er de sidste fem lejemål erhvervslejemål. Det betyder så i dag – jeg forudsætter som sagt, at de ligger i det samme område, og at de er helt sammenlignelige – at huslejen for de 20 lejere er lavere end huslejen for de 25. Dér lægger forslaget så op til, at der sker en huslejestigning for de 20 – det afhænger selvfølgelig af situationen, og det bygges op med trin, og der er også lagt loft over det, så det maksimalt kan blive 7 kr. pr. kvadratmeter – så de når niveauet i den ejendom, hvor der er de 25 lejligheder. Det er den ændring, der sker. Men det forudsætter jo, at man har haft en gunstig ordning, og der er en lang overgangsperiode. Jeg synes, det er en rimelighedsbetragtning, der her er anstillet.

Med hensyn til satsreguleringen sker der på denne baggrund og ifølge de formuleringer, der er brugt i lovforslaget, det, at hvis lønnen stiger på det private arbejdsmarked, sikrer man sig, at indeholdelsen af de midler, der hensættes til vedligeholdelse, stiger på samme måde. Det er også noget teknisk; men der er ikke tale om, at hensættelserne skal udgøre et større beløb, end hvad der svarer til prisudviklingen på det private arbejdsmarked. Der er tale om – og det ligger i det, vi har drøftet en del under forberedelserne – at finde en teknisk rigtig formulering, så man sikrer sig, at der sættes tilstrækkelige midler af, så der netop er midler til at betale, hvad det koster, hvis arbejdslønnen skulle være stigende. Den bedste garanti for, at der skal sættes få midler af til vedligeholdelse, er altså, at der er så lav en lønudvikling som overhovedet muligt.